

Emil Elg

Untitled (Namesake)

2023

Video loop med lyd

11:12 min.

Courtesy: Kunstneren

Dronning Charlotte Amalie (1650-1714), som var gift med kong Christian 5. af Danmark, lagde på tærsklen til det 18. århundrede navn til Charlottenborg Slot, da hun købte slottet af den oprindelige ejer, Ulrik Frederik Gyldenløve. Siden 1754 har Charlottenborg huset Kunstakademiet, og navnet kom med tiden også til at omfatte udstillingsbygningen. Interessant nok findes der endnu en navnefælle: Den største by på den caribiske ø St. Thomas. Fra 1672 til 1917 var St. Thomas en del af kolonien Dansk Vestindien, og hovedbyen var opkaldt efter Charlotte Amalie som en hyldest til netop denne dronning.

I Emil Elgs videoværk sammenstilles billeder af et fly, der lander i Charlotte Amalies havn, med et 1700-tals-portræt af dronning Charlotte Amalie. Sammenstillingen er en kommentar til den undertrykkende magtanvendelse, der finder sted, når koloniherrer navngiver steder og byer, og symbolikken understreges yderligere af selve flyets landing som et billede på ankomsten i, og dominansen over, et såkaldt fremmed land. Værket tydeliggør, hvordan selve navngivningen som handling, som i tilfældet med byen Charlotte Amalie, var et middel til at hævde netop kolonial dominans, udviske oprindelig identitet og efterlade et uudsletteligt aftryk i historien. Videoens endeløse loop afspejler den vedvarende relation mellem identitet og kontrol, og peger samtidig på Charlottenborgs rolle i dansk kolonihistorie.

Emil Elg

Untitled (Namesake)

2023

Video loop with sound

11:12 min

Courtesy the artist

Queen Charlotte Amalie (1650–1714), who was married to King Christian V of Denmark, gave her name to Charlottenborg Palace at the turn of the 17th century after she acquired it from its original owner, Ulrik Frederik Gyldenløve. Since 1754, Charlottenborg Palace has hosted the Art Academy, eventually passing the name on to the Kunsthal. Interestingly, a third namesake exists: the largest city on the Caribbean island of St Thomas. From 1672 to 1917, St Thomas was part of the Danish West Indies and its main city was named Charlotte Amalie in honour of the same queen.

In the video work by Emil Elg, the imagery of a plane landing in Charlotte Amalie's harbour is juxtaposed with a 17th-century portrait of Queen Charlotte Amalie. This connection serves as a commentary on the subjugating power of 'naming' in colonial contexts, further symbolised by the landing as a vision of arrival into and domination of foreign land. It highlights how the act of renaming, as in the case of the city of Charlotte Amalie, was a means of asserting colonial dominance, erasing Indigenous identities and leaving an indelible mark on history. The endless loop in the video work reflects on the enduring interplay of identity and control while simultaneously exposing Charlottenborg's entanglement with Danish colonial history.

Eva la Cour

*The Artist as Editor? (A Proposal for
a Story about Emilie Demant Hatt)*

2023

Skærm med HD-video, vitrineskab

med chroma key grønt papir

Video 20:34 min

Courtesy: Kunstneren

I 1911 holdt maler og forfatter Emilie Demant Hatt (1873-1958), som den første kvinde nogensinde, en tale i Det Kongelige Geografiske Selskab. Talen handlede om samerne som truet nomadisk folk, og om Johan Turi (1854-1936), som Demant Hatt havde samarbejdet med under tilblivelsen af bogen *Muitalus Samiid Birra: En bog om Lappernes liv* – den første bog skrevet på et samisk sprog af en samer. Emilie Demant Hatts liv og arbejde er omdrejningspunkt for Eva la Cours videoværk *The Artist as Editor?*

Værket zoomer ind på Demant Hatts position i dansk kulturliv – ikke mindst ved at se nærmere på samtidens begrænsede kendskab og anerkendelse af hendes forsknings- og kunstpraksis. Med reference til Hal Fosters essay *The Artist as Ethnographer?* er la Cours værk en kritisk gentænkning af kunstnerrollens autoritet i etnografisk vidensproduktion. Den kunstneriske fortælling kombinerer historiske fakta med visuelle registreringer i et værk, der undersøger hvordan tilfældige møder, materialitet og affektiv påvirkning kan udvide officielle arkivers institutionelle rammer.

Eva la Cour

*The Artist as Editor? (A Proposal for
a Story about Emilie Demant Hatt)*

2023

Monitor with HD video, display cabinet

with chroma key green material

Video 20:34 min

Courtesy the artist

In 1911, painter and writer Emilie Demant Hatt (1873–1958) delivered a speech at the Royal Danish Geographical Society – the first woman ever to do so. The speech focused on the endangered nomadic Sámi people and on Johan Turi (1854–1936), with whom she had collaborated on the book *Muitalus Sámiid Birra* (An Account of the Sámi) – the first secular book ever published in a Sámi language. The work and life of Emilie Demant Hatt is the focal point in Eva la Cour's video work *The Artist as Editor?*

The video work zooms in on Demant Hatt's position in Danish cultural life, not least the limited acknowledgement of her research and art practice in her own lifetime. Referencing art historian Hal Foster's 1995 essay *The Artist as Ethnographer?*, la Cour's work is a critical recontextualisation of the authority of the artist's role in ethnographic knowledge production. Historical facts are combined with visual registrations in a study of how coincidental meetings, material attractions and affective impact can expand the institutional frames of official archives.

Sahar Jamili

Insight Out

2023

Mixed media

370 x 100 x 90 cm

Courtesy: Kunstneren

Maya Angelous digt *Caged Bird* fra 1969 slutter med et skarpt budskab: “*The caged bird sings / with a fearful trill / of things unknown / but longed for still / and his tune is heard / on the distant hill / for the caged bird / sings of freedom.*” Denne strofe er en levende indkapsling af ukueligheden blandt de mennesker, som bliver ved med at udtrykke sig til trods for modgang og andres forsøg på at gøre dem tavse. Selvom Angelous digt er forankret i den undertrykkelse, der er historisk forbundet med sortthed, tager Sahar Jamili det som deres inspiration til at udforske forskellige, måske mere subtile, former for fangenskab forbundet med kunstnerens egen kropsligt og stedligt forankrede erfaringsverden.

I Sahar Jamilis installation undersøges en anden, måske mere subtil, form for fangenskab. Tæpper er metaforisk buret inde og hænger over en skulptur, der er placeret på en platform bestående af lånte ubenyttede mursten fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedhuggerhave. Værket er inspireret af den specifikke del af Charlottenborgs udstillingshistorie, der gjorde ikke-vestlige kulturer eksotiske – eksempelvis den årligt tilbagevendende Magasin du Nord-udstilling, som gennem 31 år (1898-1929) viste kostbare, ikke-vestlige produkter og objekter i showroom-lignende kommercielle udstillinger på Charlottenborg. Eller udstillingen *Skatte fra det Fjerne* i 1952, hvor kunsthåndværk fra ikke-vestlige lande også blev eksplicit “eksotisk” præsenteret. I sin refleksion over, hvordan Danmarks koloniale arv har eksisteret i, og påvirket, Charlottenborgs udstillingssale i adskillige sammenhænge, adresserer værket det danske samfunds ofte uudtalte racistiske bias.

Sahar Jamili

Insight Out

2023

Mixed media

370 x 100 x 90 cm

Courtesy the artist

Maya Angelou's powerful 1969 poem *Caged Bird* concludes with a poignant message: '*The caged bird sings / with a fearful trill / of things unknown / but longed for still / and his tune is heard / on the distant hill / for the caged bird / sings of freedom*'. This stanza vividly captures the resilience of those who continue to express themselves, despite facing adversity and attempts at silencing. Even though Angelou's poem is rooted in the oppression historically connected to Blackness, Sahar Jamili takes it as their inspiration to explore different, perhaps more subtle, form of captivities connected to their situated experience.

In the sculpture *Insight Out*, a number of rugs are metaphorically caged above a sculpture resting on a platform made from unused old Bricks from The Royal Danish Academy of Fine Arts, temporarily borrowed from the sculpture garden. The piece draws its inspiration from Charlottenborg's historical exhibitions which exoticised non-Western cultures, such as the annual Magasin du Nord carpet exhibitions that, for 31 years (between 1898 and 1929), displayed precious non-Western goods in showroom-like, 'orientalist'-style commercial shows. Or the 1952 exhibition *Skatte fra det Fjerne* (Treasures From Far Away), which showcased various objects and artefacts from non-Western countries in an explicitly exoticising manner. By reflecting on how the Danish colonial legacy has entered and influenced these exhibition halls on numerous occasions, the work addresses the often unspoken racist biases of Danish culture and society.

Jason Dodge

Courtesy: Kunstneren

Jason Dodge interesserer sig for ting, som mennesker skiller sig af med – dag ud og dag ind – i sine løbende undersøgelser af organisk såvel som ikke-organisk materiale. Mikro- og makrolandskaber skabt af velkendte og ofte kasserede genstande, der stammer fra vores individuelle og kollektive forbrug, er fordelt ud i rummet – måske som en hentydning til, at alting i virkeligheden findes i alting.

De spor Dodge efterlader kan ses som en påmindelse om, at vores sind og kroppe ikke er adskilte enheder. På tilsvarende vis mener Dodge, at vores kroppe ikke er adskilt fra andre kroppe, organismer, systemer eller ting. Ligeledes betegner kunstneren også tanker og ord som ting, ganske ligesom ting er ord og tanker. Igennem dette greb – der består i at undvige et direkte subjekt og samtidig insistere på beskuerens egen subjektive virke – undersøger Dodge publikums potentiale som medskaber af betydning. Værkets velkendte, om end til tider marginale, efterladenskaber kan blive fremmede for os i kraft af at de gøres til kunst.

Jason Dodge

Courtesy the artist

Exploring systems made up of organic and inorganic matter, Jason Dodge is interested in the stuff that human beings shed – day in and day out. Micro- and macro-landscapes made of the familiar and often discarded things that stem from our individual and collective habits are laid out in the space, seemingly suggesting that everything is, indeed, in everything.

The traces left by Dodge can be seen as a reminder that our minds and bodies are not separate entities, just as our bodies are not disconnected from other bodies, organisms, systems or things. For Dodge, thoughts and words are also things, just as things are words and thoughts. Through gestural action, an avoidance of a direct subject, and an insistence on the viewer's own subjective agency, Dodge investigates the potential of the viewer as producer of meaning. These familiar – at times marginal – remains become strange to us through the artist's gestures.

Finn Reinbothe

In and Out of History (Anniversary Song)

2023

Mixed media

Variable dimensioner

Courtesy: Kunstneren

I Finn Reinbothes værk hænger Charlottenborgs arkitekturhistorie nærmest helt bogstaveligt som perler på en snor. Fragmenter af bygningen genanvendes i en form for transformation fra arkitektur til skulptur. Reinbothe har arbejdet med materialer og objekter, der helt konkret er plukket fra selve udstillingsbygningen: Fund fra loftet, spor af gamle produktioner og ombygninger – udstillingsrester, kunne man kalde det.

Genstandene danner en slags ny geologi, der har eksisteret som aflejringer af tid og historie på Charlottenborg og nu bliver støvet af og struktureret i et nyt forløb. Med denne installation ønsker Reinbothe at aktivere disse fragmenters potentielle betydninger ved at rykke dem ind i en ny kontekst, en ny tid. Ophobningen af glemt materiale, der på én og samme tid er overflødig og afgørende for bygningens historieskrivning, kan desuden ses som en refleksion over kausalitet og tilfældighed, værdi og ubetydelighed.

Finn Reinbothe

In and Out of History (Anniversary Song)

2023

Mixed media

Dimensions variable

Courtesy the artist

In Finn Reinbothe's work, the architectural history of Charlottenborg hangs like beads on a string. Fragments of the building are repurposed in a kind of transformation from architecture to sculpture. Reinbothe has worked with materials and objects that have been carefully selected and plucked from the Exhibition Building itself: findings from the attic, traces of old productions and renovations – exhibition remnants, one might call them.

The objects create a new geology of sorts. They have existed as sediments of time and history at Charlottenborg, before now being dusted off and structured within a new system. With this installation, Finn Reinbothe's ambition is to activate the inherent potential of meaning in these fragments by moving them into a new context, a new time. Moreover, the accumulation of forgotten matter, simultaneously being surplus and crucial in writing the building's history, can be seen as a reflection on causality and coincidence, value and insignificance.

Maryam Jafri

Untitled (Obstruction)

2023

Gips, træ og EPS skum

85 x 85 x 510 cm

Courtesy: Kunstneren

Da Charlottenborg Udstillingsbygning åbnede i 1883, stod der en søjlegang af korintiske søjler ned gennem bygningens sydfløj. Som en del af en større renovering i 1978-79 blev de originale trapperum og dermed også søjlerne dog fjernet for at gøre udstillingsrummene mere i stil med en “white cube”. Denne rumlige rekonstruktion – en bevægelse væk fra en tidligere, neoklassicisme museumstil – afspejlede datidens udvidelse af udstillingsfeltet, der nu omfattede mere end maleri og skulptur, og derfor markerede den også fremkomsten af selve begrebet samtidskunst.

Maryam Jafri har lavet en kopi af en klassisk græsk søjle i korintisk stil og installeret den på hovedet – en tydelig, men samtidig skæv reference til Charlottenborg Udstillingsbygningens oprindelige neo-klassicisme arkitektur. Ud fra billeder af de originale søjler har Jafri skabt en gipskopi i 1:1-skala, dekoreret med original ornamentering og kannelurer. Søjlen er vendt om og placeret under samme flade hvælving som de fire originale søjler. Men i modsætning til originalerne er Jafris replika centreret og malet i en specifik grå nuance. En farve, som hun har fundet frem til ved at bearbejde arkivfotos fra kunsthallen i et program, der udregner et fotografis gennemsnitsfarve som en RGB-farveværdi. Fortid og nutid smeltes subtilt og monumentalt sammen, og skulpturen bliver på én gang et genfærd og en tydelig hindring i rummet.

Maryam Jafri

Untitled (Obstruction)

2023

Plaster, wood, EPS foam

85 x 85 x 510 cm

Courtesy the artist

When the Exhibition Building first opened, multiple prominent Corinthian columns formed a colonnade down the south wing. As part of a large renovation in 1978 to 1979, the original staircase was removed, along with the columns, to make the space approximate a ‘white cube’. This spatial reconfiguration – a turn away from the previous era’s neo-classical, museum-esque style – reflected a response to the expansion of art practice beyond painting and sculpture, and the emergence of a field called ‘contemporary art’.

Maryam Jafri has made a replica of a classical Greek column in Corinthian style and installed it upside down – a distinct but twisted reference to the original neo-classical architecture of the Exhibition Building. Based on images of the original columns, Jafri recreated a plaster version on a 1:1 scale, adorned with the original flourishes, decorations and fluting, which was then inverted and placed under the same flat arch where four columns used to stand. However, contrary to the originals, Jafri’s replica is centred on the beam and painted a specific shade of grey obtained by running archival photographs of Kunsthal Charlottenborg through an image analyser that calculates the average colour of the images as an RGB value. Past and present are subtly yet monumentally merged, and the sculpture becomes at once an obstruction and a spectre.

Åbåke

Banner

2023

Genprintet reklamebanner.

Sublimationstryk og UV-tryk på PVC-frit mesh

9.1 x 5 m

Courtesy: Kunstneren

Det store, festivallignende banner, skabt af kollektivet Åbåke, er en hyldest til nogle af de kunstnersammenslutninger, der har udstillet på Charlottenborg op gennem det 20. århundrede og frem til 2007. Sammenslutningernes navne er blevet grafisk bearbejdet på baggrund af kataloger fundet på Det Kongelige Bibliotek og Kunsthal Charlottenborgs loft. Selvom listen ikke er komplet, og selvom nogle grupper og sammenslutninger måske er blevet glemt i arbejdet med at sammenstykke denne komplekse og arkivløse historie, vises de her som en gruppe af grupper. Udover at anerkende de individuelle sammenslutninger hylder værket også gennemslagskraften ved kollektive strategier. Fællesskabet og fordelingen af ressourcer fremhæves her som vigtige redskaber i arbejdet med at formgive og påvirke kultur- og kunstscenen gennem tiden.

Åbäke

Banner

2023

Overprinted advertising banner

Sublimation and ultraviolet print on PVC-free mesh

9.1 x 5 m

Courtesy the artist

The large-scale festive banner produced by the collective Åbäke celebrates a selection of the artist associations that have exhibited at Charlottenborg throughout the 20th century and up to 2007. The names of the artist groups have been graphically reworked from original catalogues found in the Kunsthall Charlottenborg's attic and further researched in the Royal Danish Library. While not a complete list, and with the acknowledgement that some groups might have been forgotten in collating this complex history without an archive, the artist associations are represented here as a group of groups. Beyond individual formations, the work honours the power of the groups' common strategies: collectivity and the sharing of resources as mighty tools for shaping cultural and artistic landscapes through time.

Henrik Plenge Jakobsen

Efterbilleder (Afterimages)

2023

Silketryk på væg

Variable dimensioner

Courtesy: Kunstneren

I løbet af 14 årtier har Charlottenborg Udstillingsbygning dannet ramme om utallige kunstværker – nogle blev hurtigt glemt, mens andre huskes som vigtige øjeblikke i den moderne kunsthistorie. *Efterbilleder (Afterimages)* af Henrik Plenge Jakobsen består af en serie billeder, der er silketrykt i sølv på væggene i flere af udstillingsrummene. Billederne gengiver otte kunsthistorisk væsentlige værker, der tidligere har været vist i disse rum – eller er blevet afvist – gennem de sidste 140 år.

Med dette værk skaber Plenge Jakobsen en dobbelt appropriation: dels approprieres historiske værker, og dels en specifik kunstnerisk teknik. Op igennem den moderne kunsthistorie har denne type silketrykteknik været anvendt af kunstnere som Andy Warhol, Sigmar Polke og senest Rosemarie Trockel. Plenge Jakobsens sølvfarvede silketryk er på én gang løsrevet fra og fastholder værkernes originale form, og serigrafierne balancerer et sted mellem et spøgelsesagtigt og et futuristisk udtryk, hvor den lineære tid sløres.

Anna Ancher

Pigen i Køkkenet

1883 / 2023

Forårsudstillingen 1885

Den Hirschsprungske Samling, København

Marina Abramov

Art Must Be Beautiful

1975 / 2023

Kvindeudstillingen 1975

Statens Museum for Kunst, København

Oda Krohg

Japansk Lykt

1886 / 2023

Den Norske Udstilling 1905, Nasjonalmuseet, Oslo

Mike Kelley and Paul McCarthy

*An Architecture Composed of
the Paintings of Richard Powers
and Francis Picabia*

1997 / 2023

Display 1997, Statens Museum for Kunst, København

Vilhelm Hammershøi

En Ung Pige, der Syr

1887 / 2023

Ordupgaard, Charlottenlund

Afvist af censurkomiteen ved Forårsudstillingen in 1888.

Isa Genzken

New Buildings for Berlin #3

2002 / 2023

*My Head Is On Fire, but
My Heart Is Full of Love*

2001 / 2023

Privat samling

Edvard Munch

Måneskinn

1895 / 2023

Den Norske Udstilling 1905, Nasjonalmuseet, Oslo

Lisbeth Munch Petersen

Keramik

1960 / 2023

Forårsudstillingen c. 1960

Privat samling

Henrik Plenge Jakobsen

Efterbilleder (Afterimages)

2023

Silkscreen on wall

Dimensions variable

Courtesy the artist

Over the course of fourteen decades, the Exhibition Building has framed a countless number of artworks – some quickly forgotten and some remembered as significant moments in modern art history. *Efterbilleder* (Afterimages), by Henrik Plenge Jakobsen, consists of a series of images silkscreened in silver on the walls throughout the exhibition. The pictures reproduce eight art-historically relevant pieces that have been displayed in these halls – or have been rejected by them – over the past 140 years.

With this piece, Plenge Jakobsen performs a gesture of double appropriation: on the one hand, of historical works and, on the other, of a specific artistic technique. In a contemporary art context, the type of screenprinting used in the work is known from artists like Andy Warhol, Sigmar Polke and, most recently, Rosemarie Trockel. Simultaneously detached from and sustained in their original form, Plenge Jakobsen's silvery screenprints strike a balance between ghost-like and futuristic in appearance, where linear time becomes blurred.

Anna Ancher

Girl in the Kitchen

1883 / 2023

Forårsudstillingen 1885

Den Hirschsprungske Samling, Copenhagen

Marina Abramov

Art Must Be Beautiful

1975 / 2023

Kvindeudstillingen 1975

Statens Museum for Kunst, Copenhagen

Oda Krohg

A Japanese Lamp

1886 / 2023

Den Norske Udstilling 1905, Nasjonalmuseet, Oslo

Mike Kelley and Paul McCarthy

*An Architecture Composed of
the Paintings of Richard Powers
and Francis Picabia*

1997 / 2023

Display 1997, Statens Museum for Kunst, Copenhagen

Vilhelm Hammershøi

Young Girl Sewing

1887 / 2023

Ordupgaard, Charlottenlund

Rejected by the jury at *Forårsudstillingen* in 1888.

Isa Genzken

New Buildings for Berlin #3

2002 / 2023

*My Head Is On Fire, but
My Heart Is Full of Love*

2001 / 2023

Private collection

Edvard Munch

Moonlight

1895 / 2023

Den Norske Udstilling 1905, Nasjonalmuseet, Oslo

Lisbeth Munch Petersen

Ceramic

1960 / 2023

Forårsudstillingen c. 1960

Private collection

Valentina Desideri and Denise Ferreira da Silva

The Sensing Salon: The Aesthetic and the Formation of the Modern Subject

2023

Opklæbet papirplakat, 32:33 min

Grafisk design: Arely Amaut

Courtesy: Kunstnerne

Med *The Sensing Salon* udvider kunstnerne Valentina Desideri og Denise Ferreira da Silva selve kunstbegrebet på måder, der rækker hinsides både konventionelle genstande, begivenheder og diskurser, og indarbejder healende kunst i deres værker. Duoen har bl.a. skabt en praksis bygget på såkaldte “Poethiske læsninger”, hvor de – kollektivt og individuelt – dykker ned i deltagernes spørgsmål ved hjælp af forskellige redskaber såsom tarot og astrologi. Derved søger de at fremme et fællesskab, som trækker på de dybe forbindelser, der binder os sammen på det eksistentielle plan.

I anledning af Charlottenborgs 140-års jubilæum har kunstnerne *Sensing Salon* set nærmere på horoskoper og astrologiske diagrammer for opførelsen og etableringen af henholdsvis Charlottenborg Slot, Det Kongelige Danske Kunstakademi og kunsthallen. I forbindelse med denne undersøgelse opdagede Desideri og Ferreira da Silva en række bemærkelsesværdige astrologiske træk i forbindelse med oprettelsen af kunstakademiet i 1754, hvor forskellige harmoniske aspekter (trigoner og konjunktioner) optrådte sammen med et spændingsfyldt aspekt (et såkaldt sesqui- kvadrat), der påvirker alle himmellegemerne. Denne kombination af harmoni og spændinger peger frem imod, hvordan kunstakademiet sidenhen skulle udfolde sit projekt om “menneskets æstetiske dannelse” og er afgørende for forståelsen af æstetikens udviklende rolle siden 1700-tallet, særligt hvad angår det nye syn på mennesket som styret af subjektivitet og fornuft.

Læsningen præsenteres i form af et astrologisk diagram med grafiske fortolkningsnøgler og billeder, suppleret med en lydoptagelse, hvor kunstnerne uddyber deres opdagelser.

Valentina Desideri and Denise Ferreira da Silva
*The Sensing Salon: The Aesthetic
and the Formation of the Modern Subject*

2023

Wall-glued paper poster, 32:33 min

Graphic design: Arely Amaut

Courtesy the artists

The Sensing Salon, conceived by Valentina Desideri and Denise Ferreira da Silva, expands the concept of art beyond conventional objects, events and discourse, incorporating elements of the healing arts. Together, the duo has coined the practice of ‘Poethical Readings’: collective or individual sessions where they explore participants’ questions using different reading tools, such as tarot and astrology, to nurture a social environment that engages with our deeply interconnected existence.

For Charlottenborg’s 140th anniversary, *The Sensing Salon* has examined astrological charts related to the establishment of Charlottenborg Palace, The Royal Danish Academy of Fine Arts and the Exhibition Building. During this study, Desideri and Ferreira da Silva discovered a significant astrological image in the chart for the creation of the Royal Danish Academy of Fine Arts in 1754, combining harmonious aspects (trines and conjunctions) with a tense aspect (sesquisquare) that influences all celestial bodies in the chart. This integration of harmonious and tense aspects anticipates the unfolding of the Royal Academy’s project of the ‘aesthetic education of man’ and is pivotal in understanding the evolving role of aesthetics since the 18th century, namely the reconstruction of the human through the concepts of subjectivity and reason.

The reading is presented in the form an astrological chart with graphic interpretation keys and images, supplemented by an audio recording of the artists elaborating on their discoveries.

Benedikte Bjerre

Yesterday Once More

2023

Aluminium, elastik, Pibella

Variabel størrelse

Courtesy: Kunstneren og Palace Enterprise

Værket *Yesterday Once More* består af aluminiumstænger, der løber som rørføringer og gennemskærer udstillingsrummene – de er fysisk spændt ud i Charlottenborgs historiske arkitektur. Den ene ende af aluminiumslinjen er fæstnet i væggen med et usædvanligt fikspunkt: en såkaldt Pibella, et produkt, der gør det lettere for kvinder at urinere hvis de fx er sengeliggende. Produktet kunne godt ligne det redskab, man bruger til at tappe sirup fra ahorntræer.

Måske inviterer Benedikte Bjerre beskueren til at forestille sig Pibellaen som redskab til at udvinde en historisk essens fra Kunsthallens vægge, hvor selve rørføringen symboliserer denne udvindings grundlæggende kontinuitet. Samtidig refererer installationen til Marcel Duchamps ikoniske urinal fra 1917, der fundamentalt transformerede vores opfattelse af kunstværket og dets muligheder. Det tog dog tid, før denne transformation for alvor vandt indpas her i Udstillingsbygningen, hvor juryer og udvælgelseskomiteer med deres relativt konservative smag i første omgang afviste de fleste af det 20. århundredes historiske avantgardebevægelser.

Værkets titel, der er lånt fra et nummer af *The Carpenters* fra 1973, understreger yderligere hvordan kunstbegrebet har udviklet sig i løbet af Charlottenborg Udstillingsbygningens levetid. Samtidig fungerer titlen som et ready-made-statement i sig selv – en slags genlyd af de store skift, der er sket i kunstlandskabet gennem de sidste 140 år.

Benedikte Bjerre

Yesterday Once More

2023

Aluminium, elastic, Pibella

Variable size

Courtesy the artist and Palace Enterprise

The artwork *Yesterday Once More* consists of aluminium poles in a continuous pipeline that traverses the exhibition halls, physically tensioned within the historic architecture of Charlottenborg. One end of the line meets the wall and is secured by an unusual fixture: a Pibella, a female urination device that also resembles a tool for tapping maple syrup from trees.

Benedikte Bjerre perhaps invites the audience to imagine the Pibella as a means of extracting the building's historical essence from its walls, with the pipeline itself symbolising the flowing essence of this extraction. Simultaneously, the installation pays homage to Marcel Duchamp's iconic urinal piece, which transformed the understanding of art's essence and possibilities. However, this transformation took time to penetrate the walls of this institution, where the conservative, establishment-leaning taste of the selecting committee initially excluded most 20th-century avant-gardes.

The title, borrowed from The Carpenters' 1973 song, further underscores the evolving understanding of art during Charlottenborg's jubilee celebration. It also serves as a ready-made statement in and of itself, echoing the broader shifts that have occurred in the art landscape over the past 140 years.

Asta Lynge

Goodbye shoes, goodbye floor. Bye bye bones

2023

4K video med lyd

8:33 min. loop

Stedspecifik modifikation med skumpap

Courtesy: Kunstneren

I Asta L ynges videoværk kan beskueren komme med på en dronerejse gennem Kunsth al Charlottenborg. Turen starter ude på facaden og bevæger sig gnidningsløst indenfor, hvor den blandt andet kommer omkring loftet, Sydfløjens udstillingssale og Billedhuggerhaven. Billedkvaliteten ved dronesignalet bidrager til at skabe en følelse af uvirkelighed, som om turen gennem udstillingsrummene gik gennem en digital fremstilling snarere end fysiske rammer.

Efterhånden som dronen bevæger sig gennem bygningen trækkes beskueren ind i et lydtæppe, der blander ekko af fodtrin med zombieskrig fra computerspillet Resident Evil og lyden af forhindringer, der smadres. Dette mix af umiddelbart uforenelige lydelementer tilføjer videoen et lag af spænding og gådefuldhed og skaber en surrealistisk sammenstilling mellem velkendte omgivelser og en sært ildevarslende form for spilvirkelighed, hvor zombier hele tiden dør og genfødes.

Lydsporets narrativ afbrydes fra tid til anden af en dialog, der udfolder sig mellem droneføreren og kunstneren. Midt i det desorienterende ved billedsiden fungerer dette kommentarspor som en form for forklarende rød tråd, der sammenvæver kulturproduktionen med den apokalyptiske årvågenhed i et renderet miljø. Som en del af sit arbejde har Lynge også modificeret to af rummenes indgange med skumpap, som et forsøg på at fremkalde potentialet for et parallelt arkitektonisk rum.

Asta Lynge

Goodbye shoes, goodbye floor. Bye bye bones

2023

4K video with sound

8:33 min. loop

Site specific foamboard modification

Courtesy the artist

In this video work by Asta Lynge, viewers embark on a drone journey through Kunsthall Charlottenborg, starting with the external facade and seamlessly moving inside, capturing spaces such as the attic, the south wing exhibition halls and the sculpture garden. The image capacity of the drone contributes to a sense of unreality, as if the spaces of the Kunsthall were digitally generated rather than mapped.

As the drone races through the building, viewers are immersed in an audio tapestry that blends echoing footsteps, obstacles smashing, and zombie screeches borrowed from the popular survival horror game *Resident Evil*. This blend of disparate audio elements adds a layer of tension and uncertainty to the video, creating a surreal juxtaposition between a familiar setting and the eerie sounds of a virtual respawning landscape.

Intermittently, the sonic narrative is interrupted by dialogue that unfolds between the drone operator and the artist. Amid the disorientation of the imagery, this commentary serves as a connective thread, weaving together rendered environments of cultural production and apocalyptic vigilance. As part of her work, Lynge has also modified two of the room entrances with foamboard, as an attempt to evoke the potential for a parallel architectural space.

Isabel Lewis in romance with Dirk Bell

In Repair

2023

Aluminiumsrammer på hjul, muslin, net,
tyl, maling, sikkerhedsnåle, magnet

Courtesy: Kunstneren

Værket *In Repair*, skabt af Isabel Lewis in romance with Dirk Bell, er en fortsættelse af de rumlige strategier og scenografiske koncepter, som livspartnerne Bell og Lewis har udviklet gennem en række tidligere udstillingsprojekter og kunstværker. Denne nye installation udtrykker deres fælles interesse for æstetiske bevægelser og greb, der henvender sig til kroppen og hele dens sanseapparat, men værket peger også på iscenesættelsen af situationer i det allerede iscenesatte rum, som en udstilling er.

Med udgangspunkt i ornamenteringsstrategier og -teknikker, der ses i barokke teaterrum og deres fantasifulde scenografier, har Bell og Lewis udviklet en serie malede, flytbare skærme. Frem for at henvende sig til et enkelt, frontalt blik muliggør disse skærme mange forskellige synsvinkler – som en slags malerier, der hverken har en for- eller bagside, og hele tiden indgår i et samspil mellem lys, transparens, tildækning og afsløring. Dette bevægelige system af stoflige overflader aktiveres af kunsthallens personale i en slags koreografi, der finder sted på forskellige tidspunkter gennem udstillingen. Snarere end at fungere som rumopdeling eller performativ adskillelse kan disse mobile vægge ses som porøse membraner, der flirter med arkitekturen og rummene og inviterer deres omgivelser til at bevæge sig rundt og anskue værket og rummene fra flere vinkler.

Isabel Lewis in romance with Dirk Bell

In Repair

2023

Aluminium frames on rolling bearings, muslin,
netting, tulle, paint, safety pins, magnet

Courtesy the artists

In Repair by Isabel Lewis in romance with Dirk Bell is a continuation of the spatial strategies and scenographic concepts that life partners Bell and Lewis have developed over previous exhibitions and artworks. This new installation articulates shared interests in aesthetic gestures that address the body and its entire sensorium, but it also points to the staging of situations within the already staged realm of exhibitions.

Departing from an attraction to strategies and techniques of ornamentation in Baroque theatre stages and their fantasy-filled scenographies, Bell and Lewis have developed a series of painted moveable screens. Rather than addressing a single privileged point of view, these screens offer multiple views as paintings that have neither front nor back and continually play with light, transparency, concealing and revealing. This moving system of textured surfaces is activated by museum staff in a choreography taking place at various moments throughout the exhibition. Rather than performing differentiation and separateness, these mobile walls are porous membranes flirting with architecture and space, inviting participation from their surroundings.

Simon Dybbroe Møller

Local Showers

2023

Springvandspumper, vandtanke, brusekabiner

220 x 170 x 250 cm

Courtesy: Kunstneren

Til den store gruppeudstilling *Festival 200* på Charlottenborg i 1969 skabte Poul Gernes et fælles unisex-bad, der på symbolsk vis gjorde offentlig nøgenhed til et billede på modkulturel frigørelse. Men i bagklogskabens lys fik dyrkelsen af personlig frihed og selvudfoldelse i 1960erne et overraskende udfald, der skabte komplekse slægtsskaber mellem hippiekultur og neoliberalisme. Mens nogle mennesker i løbet af 60erne anlagde sig en mere luksuriøs livsstil – mere marmorbadekar end fællesbrusebade – er senere generationer i højere grad bundet til de simple enkeltmands-brusenicher, der nærmest ikke er store nok til én person.

Simon Dybbroe Møllers installation *Local Showers* består af seks af disse kompakte brusenicher placeret side om side på en platform, der er forbundet til en vandtank med dertilhørende pumpe-system. Denne konstruktion skaber en bevidst kobling mellem strømme af væsker – som eksempelvis regn, vandfald, oversvømmelser eller springvand – men peger også på netværk og strømme i retning af teknologi, virtualitet og ikke mindst finansiel likviditet. Vejrinspirerede metaforer anvendes ofte i beskrivelser af finansielle kriser og økonomiske udsving. På samme måde som vejret, opfattes og beskrives økonomi som noget ustadigt, noget udenfor vores kontrol; nogle gange kan der opstå økonomisk stormvejr, mens det andre gange bare er en lokal skylle.

Simon Dybbroe Møller

Local Showers

2023

Fountain pumps, water tanks, shower cubicles

220 x 170 x 250 cm

Courtesy the artist

For *Festival 200* at Charlottenborg in 1969, artist Poul Gernes contributed a public unisex shower facility, symbolically positioning public nudity as an emblem of counter-establishment freedom. However, upon reflection, the promotion of personal freedom and self-expression during the 1960s produced surprising outcomes, creating complex genealogies between hippie culture and economic neoliberalism. While some individuals from the 1960s have transitioned to more luxurious lifestyles, more attuned to marble bathtubs than to public showers, later generations find themselves confined to basic, single-occupancy cubicles, hardly large enough for one person.

Simon Dybbroe Møller's installation *Local Showers* features six of these compact shower cubicles, arranged side by side on a raised platform and connected to a water tank operated by a pump system. This configuration establishes a deliberate link between the flow of liquids – such as rain, waterfalls, floods or fountains – and contemporary concerns such as information technology, virtuality and, notably, financial liquidity. Weather-inspired imagery is frequently employed to describe financial crises and economic fluctuations. Like the weather, the economy is perceived and described as capricious and outside of our control; sometimes there are financial storms, while at other times, perhaps, just local showers.

Louise Alenius

Etudes

2018/2023

Vokalmusik

38:00 min.

Courtesy: Kunstneren og V1 Gallery

I 2016 kastede Louise Alenius sig over to kreative bestræbelser på samme tid: hun begyndte at komponere sin første opera, *Silent Zone*, og at lave sine såkaldte *Etudes*. Disse “etuder” gjorde op med gængse klassiske musikstrukturer for i stedet at dyrke en række ukonventionelle, omstridte og misforståede kunstneriske koncepter. De fungerede som en slags musikalsk ventil for Alenius, et rum, hvor hendes abstrakte vokalimprovisationer kunne få frit udtryk, i skærende kontrast til den omhyggelige præcision, som hendes arbejde med operaformen kræver. Hendes etuder blev indspillet i overensstemmelse med strenge dogmer, der dikterede, at man enten skulle beholde den umiddelbare improviserede melodi eller kassere den og gå i en helt ny retning.

Kunstneren har nu omarbejdet seks af de ti etuder med inspiration fra denne udstilling. I denne nye udgave er stykkerne flettet ind i hinanden og præget af lange stilheder: de dukker op og forsvinder, væver sig ind og ud af rummet som lydformede spøgelser.

Louise Alenius

Etudes

2018 / 2023

Vocal music

38:00 min

Courtesy the artist and V1 Gallery

In 2016, Louise Alenius embarked on two creative endeavours simultaneously: composing her inaugural opera, *Silent Zone*, and crafting *Etudes*. The latter composition defied classical music structures, instead paying tribute to unconventional, contentious and misunderstood artistic concepts. The project served as a musical release for Alenius, a channel for her abstract vocal improvisations, in stark contrast to the meticulous precision demanded by her opera work. These *Etudes* were recorded following a strict dogma that dictated either preserving the initial improvised melody or discarding it in favour of an entirely new improvisational direction.

Fast forward to the present, and six of the ten *Etudes* have been reworked, drawing inspiration from this exhibition. In the new incarnation, the pieces are intertwined with each other and punctuated by long silences, weaving in and out of the room like aural ghosts.